

Je ráno...

Automatický text

Je ráno, člověk smáčí prsty v ráně, staré den či eony, co to z ní prýští za šťávu, že tu v tropických krajinách láká savce, saivce, seivce, snivce, co za hřích ji zacelovat, jen ať plavou tektonické desky, jsou jak peníze, mrzké, kterými se v této krajině ještě platí, kulaté jak okulárek naší vědy, nazřít a osedlat, ne, raděj se jen dívat.

Je ráno, páry se tu mísí a nemusí nás trápit, nejsou z oboru, pro nás je to jen jako vstup do lázně, co si tu staří vybudovali, minerální vody, ano, vřídlo, vzpomínky na Vary, vulkán chrlí lávu jako drak, na stříbrné plátno, vzcházející z lesů, ano, tak.

Je ráno, úsvit antropocénu.

Je ráno, úsvit rovných příležitostí, Jana je tu se mnou, i ona má seismograf, náčrty na čtverečkovaném papíře a jeho prohýbání, jako při znázornění černé díry, raději ne, jen kolečka a křížky na semináři, procházka na Albertově, hotová tektonická srážka a dlouhodobé vlny.

Je ráno, klid od archeologů, páchnoucích chlastem, civilizace prý, obsidiánové sloupy vražené mezi vrstvy, tak řízni si tím sopečným nožem a nechej vysypat spršku plastů pod blůzkou žuly a gabra, sloupy nastrčené podvodem, jen podvodem, ach kéž by, a i pod vodou to občas uteče, lávová lampa...

...je ráno a zas jsi ve studovně, lampa zhaslá, přes stůl napřažená ruka, kus od ní krabka, mezi deskou stolu a obličejem kniha, zvrásněná strana, odsunutá židle, vrzavá podlaha, nádherná Jana...

...je ráno a ona ti říká, tady jsou palubní listky, poletíme na Farangu, ten ostrov, jako by se vynořil, povstal, Risen, víš, to je co, nový začátek v našem oboru.

Je ráno, nový začátek, ach zase vstávat, zas všechno znova, furt znovu začínat, najde se něco, co osvěží, jak břehy tsunami, tu a tam někdo zařve, a co na tom systém je pořád v_chodu, západ s Janou, už aby večer byl, nádherná bílá pláž, protivný písek, pryč se vším, na čem se zachytává, jen v klidu, Jani, tady máš dečku, pod tebou teď veliký hakisák, vnoříme se do něj, pak vlezem do moře, nádherná bílá pláž a jenom my dva.

Je ráno, čas znovu budovat, jak už tolikrát, pod hotelem letoviska přístavní budovy, traverzy, koleje, pod těmi maják, nevěstinec, jatka a knajpa, pod nimi rybářských chatrčí jenom pár, pod nimi želví koryta a hmota sypká, a pevný základ, však přece tříštěný, Faranga na vodě v pravém smyslu, pojd' Jano, jdeme pryč, zase nějaký surfař.

Je ráno, kéž se jen tak opalovat, kam pořád tak spěchat, datle a kokosy, to je tu všechno, ostrov se vynořil a mořeplavci kdysi hledali pozemský ráj, co od něj na východ, jenom má prázdná dlaň, v té druhé Janina...

Je ráno, je ráno, je ráno...

Je ráno, kam jen ta myšlenka uniká, ani se nehýbat, z ráje neutíkat, ne, sonda nevrstá, neměří žádný čas splašeným kmitočtem, co patnáct set otáček, to úder srdce, měřeno tepem Země desetinná čárka a dlouhá řada nul, a přece na konci stojí jednička, takže ne nula naprostá, jen něco, jako jsem mezi lidmi já.

Je ráno. Já ale zas usínám, vnímám jen ladnou stabilitu svého lůžka, tak protikladné všem zemětřesením, která mě táhnou z tohoto malého ráje, kde si sním o tom, jak hrdina kolem teď probíhá, cože, někoho proklíná, jakého gyrgera, jej, vždyť gnómové za ním běží, vzal jim talíř, ten

dareba. Je to vlastně idyla, vždyť neví, co mu pod nohama dřímá, ne, teď nejde o magma, teď nejde o vulkán, nějakí ještěři, ale chodí po dvou.

„Haló! Haló! Je někdo doma? Václave! Už je ráno!“

Co je, bože? Já ještě nechci...

„Máme práci, vzpomínáš? Ta sonda, co jsme ji nasadili, konečně narazila na příslušnou vrstvu. Máme spoustu dat!“

Éch. Já už si svý odpracoval.

„Na stole máš snídani. Udělala jsem palačinky, ty máš rád. A kafe jsem uvařila!“

Kafe? No tak dobře, to si dám říct.

Zase jsem kapituloval.